

jeg tidligere har tillagt den, saa er dette ikke rigtig. Min Stilling til denne Sag kan nu som før, det er det ærede Medlem bekendt, udtrykkes derved, at Regjeringen ikke har Ret til at foretage Noget paa egen Haand i et Spørgsmaal af saa stor finantsiel og principiel Betydning, hvorved Statens Forhold til Randers-Grenaabanen finantsielt eller retslig forandres, uden forud at indhente Rigsdagens Samtykke. Det ærede Medlem veed, at det har betegnet mit Standpunkt, og det gjør ligesaa endnu. Naar jeg ikke har indladt mig i en videre Diskussion om denne Sag, saa kommer det deraf, at jeg har staaet noget ene i min principielle Betragtning af Spørgsmaalet, og saavidt jeg veed, staaer ene af dem, der ere tilbage af Finantsudvalget fra ifjor. Jeg var derfor meget lidet kaldet til at røre videre ved det Spørgsmaal, saa meget mindre, som jeg ikke fuldt ud forstod Forhandlingerne ifjor og endnu mindre efter de mundtlige Forklaringer, der ere tilkomne iaar. Endnu mindre forstaaer jeg det, naar jeg sammenligner Alt dette med Forkastelsen af Lovforslaget om Kjøbet af Randers-Grenaabanen i sidste Efteraar, og hvad man ikke fuldt ud forstaaer sig paa, undgaar man jo gjerne at tale om her. Der er imidlertid bragt et Spørgsmaal i Forbindelse med Sagen angaaende en Overenskomst, eller hvad man vil kalde det, afslutter mellem Finantsministeren og Finantsudvalget. Jeg kender ikke Protokollens Ordlyd; men jeg tror, at det til begge Sider er rigtig at bringe i Erindring, hvad der derom offentlig omhandles i Rigsdagstidenden, idet jeg tror, at det vil lette Forstaaelsen af den Diskussion, som er ført mellem den ærede Finantsminister og det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg). Jeg skal da erindre om, at i Tillæg B. fra 1875—1876 Sp. 278 har Udvalget til ladet sig at udtale følgende — det er ikke mange Linier, saa jeg tænker, at den ærede Formand til lader mig at oplæse det: „Disse Meddelelser“ — det er Meddelelser om Omsætningen ved Kassebeholdningen og Reserverfonden — „hvoraf en Fremstilling og indgaaende Bedømmelse ventes fremsat af Statsrevisionen, have foranlediget en Forhandling med Finantsministeren, hvorved det har viist sig, at der i de væsentligste Hovedtræk er Enighed mellem Ministeren og Udvalget om de Regler, der skulle følges ved Bestyrelsen af Reserverfondens og Kassebeholdningens Midler. Foraauidt der derefter vil blive foretaget Omsætninger, udover hvad der er begrundet i de giivne Bevillinger, ville de komme til at gaa i bestemte af Finantsministeren angivne og af Udvalget billigede Retninger. Udvalget gaar ud fra, at man derved maa vente sig fritagen for Omsætninger — hvoraf ogsaa ovenstaaende Meddelelser bære Spor —, der nærmest ere at betragte som Børspekulationer, og som, naar man ser hen til de Bestanddele, hvoraf Resten af den tidligere betydelige

Reserverfond består, ikke synes at have ført til helbige Resultater. Finantsudvalgets Flertal har tidligere ligesom nu holdt for, at Ministeren saanedo Bemyndigelse til den Slags Omsætninger, medens Mindretallet vel ikke benægter hans formelle Berettigelse, men stedse har været enigt med Flertallet i at misbillige den. Da denne Sag blev omtalt ved Sagens 2den Behandling, henviste Ordsvreren til Betænkningen og udtalte sig ikke videre om Sagen, medens Finantsministeren, da han fik Ordet, udtalte sig om dette Punkt saaledes: (Folkethingstidenden Sp. 2,600): „Jeg har, som det fremgaar af den trykte Betænkning ikke alene meddelt Finantsudvalget, hvilke Dispositioner jeg havde truffet med Hensyn til Reserverfonden og Kassebeholdningen, men ogsaa hvilke Dispositioner jeg agtede at træffe i den nærmeste Fremtid, for at disse Fonds Anbringelse kunde komme til at svare til de Formaal, som efter min Mening skulde søges opnaaede ved dem. Det har været mig en Tilfredsstillelse at se, at Finantsudvalget har billiget de Dispositioner, jeg har truffet og agter at træffe.“ Det er det Hele; derefter gaar Ministeren over til at tale om et Forslag, der var stillet om at føre 12 Millioner over fra Kassebeholdningen til Reserverfonden. Man vil altsaa strax se, at selv om det ikke kan kaldes en Overenskomst i almindelig Forstand, er denne Ministerens Meddelelse til Finantsudvalget nævnt i Betænkningen, forhandlet med Udvalget, og der var Overensstemmelse i den Henseende tilfæde. Ordlyden af Protokollen kender jeg ikke, og jeg skal derfor heller ikke nærmere blande mig i dette Spørgsmaal; men jeg tror, at det er nok saa rigtig at gaa ud fra de trykte Offentligheden foreliggende Udtalelser om dette Spørgsmaal, som at gaa ud fra Noget, som ikke er Almenheden bekendt. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet skal jeg sige, at Indfjeb af Papirer paa Børsen er det ganske viist ikke; men jeg betragter det fremdeles som en uheldig Anvendelse af Penge fra Statens Side, og uagtet jeg ikke har været blandt dem, der enten vilde have tilskyndet eller tilraadet at stemme for at bemyndige Finantsministeren ifjor til at kjøbe Bansen ved Tvangsauktion, idet jeg vilde have foreslaaet at lade Sagen gaa sin naturlige Gang, saaledes at de kjøbte, der vare interesserede, og Staten forbeholdt sig sin Ret ifølge Lov og Koncession, vilde jeg have sat Pris paa, om Ministeren havde fulgt de Vink, som vare giivne i vedkommende Skrivelse om at gaa til Rigsdagen, der utvilsomt ikke endte den 25de, men vistnok den 31te Marts, og hvis der havde været almindelig Stemmning derfor, kunde en saadan Sag hurtigt have været endt. — Med Hensyn til § 24 skal jeg angaaende det første Punkt bemærke, at jeg ikke har Ret til at tage det tilbage, men selv om det bliver vedtaget idag — det er stillet af hele Udvalget — vil Spørgsmaalet komme